

Jos Boer

27 februari 1945 – 24 april 2020

Kort nadat we in de Dominicus voor het laatst bij elkaar konden komen trof hem een ernstig herseninfarct, waardoor hij in het ziekenhuis belandde, waar al gauw bleek dat hij niet meer zou kunnen lopen of spreken. Zijn hersenen liepen aan twee kanten dermate grote schade op, dat vermoed werd dat hij niet meer herstellen zou. Zodra duidelijk werd dat hij niet meer thuis zou kunnen wonen, is hij in een verpleeghuis opgenomen. Daar is hij ziek geworden door het coronavirus en gestorven. Jos werd 75 jaar.

Jos kwam meer dan 45 jaar in de Dominicus. Hij werd geboren in de hongerwinter van 1945 in een katholiek gezin, dat vroeger de Willibrorduskerk bezocht. Door geruchten werd hij nieuwsgierig naar de Dominicus en al had de pastoor gezegd dat de Dominicus 'voor ons soort mensen te hoog gegrepen was', ging hij er nooit meer weg. Altijd zat hij op een van de achterste banken aan de kant van de koffiehoek. Een onopvallende, warme persoonlijkheid, die zichtbaar genoot van de diensten, de ruimte en de humor van de Dominicus. Waar hij, met in herinnering hoe het voor hemzelf was destijds binnen te komen in een gemeenschap waar je nog niemand kent, vooral uitkeek naar nieuwko-

mers met wie hij graag een praatje maakte. Toen er op zaterdagavond nog diensten waren, combineerde hij zijn bezoek aan de Dominicus met danslessen na afloop. Het plezier in het nieuwe, de mensen die er lol in hadden iets anders te beginnen en de manier waarop in de Dominicus oude dogma's binnenste buiten werden gekeerd – het sprak hem buitengewoon aan.

Ook zat hij in de Beleidsraad en was vele jaren lid van de collectegroep. Een bescheiden voorkomen, dat niet op de voorgrond trad, maar des te meer om zijn vriendelijkheid en goedlachsheid werd gewaardeerd. Wat hij vooral in de Dominicus vond, was een gemeenschap van gelijkwaardige mensen, zoals het volgens hem hoorde te zijn. Een kerk mag geen instituut van bovenaf zijn, maar dient ruimte voor anderen te maken.

Liturgie was voor Jos samen delen, het delen van het brood is het delen van jezelf, desnoods tot de dood erop volgt. En niemand mag je weigeren, geen zwerver, geen vluchteling. Het was die vernieuwing die hij herkende in de Dominicus en hij was er het levende bewijs van hoe zo'n open, gastvrije gemeenschap gebaat is met gewone vriendelijkheid. Mensen die niet het hoogste woord voeren of het hardste lopen. maar gewoon aardig zijn, een praatje maken en anderen van koffie voorzien.

In een kleine viering lazen we uit Filippenzen 4:

“Laat iedereen u kennen als vriendelijke mensen. Wees altijd verheugd. Zoals ook de Levende niet op afstand is, maar nabij.”

Sander Snijders

3 november 1951 - 16 april 2020

In het uitvaartcentrum dat Sander zelf oprichtte was kort na Pasen, op 21 april een groep van een kleine dertig mensen bijeen in de ruimte van wat ooit een kerkje was, prachtig verbouwd. Hier is Sander uitgevaren, helaas zonder ons koor waarin hij zo lang als tenor heeft meegezongen. Ze waren er graag bij geweest.

Nu waren er prachtige bloemen van het koor en klonken er (Dominicus)opnames waarin hij zelf nog meegezongen had: 'Houd mij in leven', 'Het zal in alle vroegte zijn' en 'De steppe zal bloeien'. Lieder die hij tot het laatst thuis meezong.

Er waren warme woorden van zijn stiefkinderen en zus. Ook over de laatste jaren van beginnend dementeren en zijn groeiend verlangen die weg niet tot het einde te hoeven gaan. De liefdevolle zorg van zijn familie die hem met name de laatste jaren en in de tijd tot het einde zoveel goed heeft gedaan. Naast alle meeleven vanuit de Dominicus.

Zoals het houtsnijden dat hij zo graag deed,

*'De steen is weggerold,
Ik ben uit de grond opgestaan'*

zo bracht ook de Dominicus hem bij zichzelf. Weghalen wat weg moet, andere lagen aan het licht laten komen. Het waren zoals Sander zelf zei 'paaservaringen' in zijn leven.

De laatste keer dat ik hem bezocht leek hij een opgestaan mens. Het moest nog Pasen worden. Heb je het expres zo gepland, Sander, zo rond Pasen? Zo was het nu ook weer niet, maar hij wilde het graag nog een keer meemaken.

En toen ik hem na de dienst op Paasmorgen die hij via internet beluisterd had nog een laatste keer belde, zei hij dat het was alsof alles over hem was gegaan.

En wil je in Maarssen ook lezen van "ik was naakt en jullie hebben mij gekleed" – hoe gaat dat ook alweer?

Ik moest eraan denken hoe Sander voor anderen had klaargestaan, aan hoe ik hem meemaakte toen iemand uit de Dominicus overleed en er was geen geld voor een afscheid en Sander zei: ik heb nog wel iets staan: een kist, een auto.. en we maakten er samen een gratis afscheid van.

We lazen het betreffende stukje: (Mt 25)

*Want ik had honger en jullie gaven mij te eten,
Ik had dorst en jullie gaven me te drinken,
Ik was een vreemdeling en jullie namen mij op,
Ik was naakt en jullie kleedden mij.
Ik was ziek en jullie bezochten mij,
Ik zat gevangen en jullie kwamen naar mij toe.*

"Ik had altijd gedacht dat dat ging over een nieuwe wereld, zei Sander, waar mensen anders met elkaar om gaan en dat is natuurlijk ook zo. "Maar ik heb het ook zelf meegeemaakt" – een brok in zijn keel.

"Zo lief zijn ze voor me geweest."